

Posudek oponentky na bakalářskou práci Jany Pospíšilové

Korejské pohřební rituály: tradice a proměny

Předkládaná bakalářská práce je standardní šířkou záběru i zpracováním tématu, metodologickým zázemím, rozsahem a svými parametry odpovídá požadavkům kladeným na bakalářskou práci. Téma je vhodně zvolené, v některých bodech (nevyrovnané citace a odkazy, nerozčleněná bibliografie, argumentační lapsy a menší chyby) ale nesvědčí o nadměrném úsilí autorky a spíše dokládá fakt, že minimálně využívala možnosti konzultací. Jana Pospíšilová však projevila schopnost vyznat se v tématu, používala relevantní zdroje a snažila se téma dovést do současnosti, což přináší i nové zajímavé skutečnosti.

Svůj další posudek nesoustřeďuji na výčet kladů, ale pouze na připomínky.

Chronologické koncepci se dají vytknout pouze maličkosti – podle mého patří křesťanský pohřeb logicky do první části, nikoliv pouze k moderní době (už vzhledem k výrazným kontroverzím v otázce pohřbívání).

Jako nadbytečné se mi jeví podkapitoly o šíření křesťanství a katolický pohřeb v Čechách. V druhém případě jde navíc o velmi chaotické poznámky, které textu spíše uškodily, než prospěly, některá tvrzení a údaje si odporují.

Práce není zcela perfektní, co se týče citací a odkazů: v některých případech zcela chybí, což pak mate: Kupříkladu ukázka na str. 38 je údajně přeložená z online zdrojů, ale není specifikováno, o co vlastně je? Citace by měla v takovém případě být uvedena charakteristikou – je to běžný, speciální obřad, odkud, typ? Bylo by záhodno zdůraznit, co je autorčina osobní zkušenost, co někoho jiného, z jaké doby pochází atd. Příkladem, kdy je chybějící odkaz vyloženě překážkou porozumění – viz str. 49 – vůbec není zřejmé, o jaký dopis jde a co dokazuje?

Terminologicky je práce často poplatná zdrojům (angličtina). Za nevhodně zvolené termíny považuji například překlad *sadža* jako Božího posla, dále „sezónní rituály“, chybně uvedená je „svátostina“ (str. 65), iritující je „pohřební banner“ atd. Z toho plyne i celá řada neobratnosti, které občas text odsuzují k hraničnímu ohledně srozumitelnosti, jako např. „reformátoři předefinovali rodinu na výlučnou kontinuitu synů“ (str. 21), „propukne truchlení za zemřelého“ (str. 30), „truchlící období“ (str. 33), „noviny byly suspendované“ (str. 44), „katolické svolení rituálů předků“ (str. 44) atd.

Vytknout se dají drobnosti v některých překladech korejských termínů a nedůslednosti v transkripcích - vypadané háčky nad o a u (místo ō a ũ), nadbytečné je trojí uvádění termínů (přepis, hangŭl, znaky).

V tomto semestru jsme četli některé korejské texty s vyloženě relevantní tematikou: proč není např. citován u pchungsu text *Hunjo sipčo*, u popisu pohřebních rituálů *Kjŏngmong jogjŏl*?

Některé věcné chyby budou podle mého názoru spíše překlepem než neznalostí, kupříkladu kontroverze kolem křesťanských a konfuciánských pohřbů je uvedena rokem 1871, kulturní politiku guvernéra Saitóa najdeme jako Sluneční politiku (str. 57).

Co se týče nových tendencí, je podle mého názoru sporné, zda přepisování Bible lze považovat za konfuciánský vliv (str. 52), spíš bych viděla jako buddhistický. Tato připomínka už ale spíše míří k rozpravě.

Jak už bylo uvedeno výše, práce Jany Pospíšilové je v kontextu prací obhájených na oboru koreanistika standardní a uvedené výtky jsou spíše dílčí; proto ji **doporučuji k obhajobě**.

Navrhované hodnocení: velmi dobře

Doporučená témata pro rozpravu: směřuje současná Korejská republika k unifikovanému pohřbu nebo naopak? Je tendence k menším nebo větším nákladům?

V Praze, 19. 1. 2015

Doc. PhDr. Miriam Löwensteinová, PhD., oponentka